

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 04.09.1997, sp. zn. 3 Nt 364/97

Číslo: 9/2000

Právní věta: Ve věcech vydání do ciziny na základě Evropské úmluvy o vydávání (č. 549/1992 Sb.) se s ohledem na ustanovení § 375 tr. ř. posuzují právní podmínky vydávací vazby v době před tím, než je České republice doručena žádost o vydání a příslušné doklady, podle čl. 16 odst. 1 až 5 této Úmluvy o předběžné vazbě a vnitřní právní řád České republiky (§ 381 tr. ř.) se uplatní jen, jestliže na něj v některých otázkách Úmluva přímo odkazuje nebo jestliže některou otázku sama neupravuje. V době po doručení žádosti o vydání postupují orgány činné v trestním řízení při posuzování právních otázek vydávací vazby přímo podle § 381 tr. ř. To především znamená, že vydávací vazba v těchto věcech před doručením žádosti o vydání nesmí trvat déle než čtyřicet dnů ode dne vzetí do vazby, zatímco v době po doručení žádosti o vydání není časově omezena. Důvodem, pro který je možno vzít osobu, o jejíž vydání jde, do předběžné vazby, je nezbytnost tohoto opatření pro zamezení jejího útěku (čl. 16 odst. 1, věta druhá, Úmluvy, § 381 odst. 1 tr. ř.). Pokud není v Úmluvě stanoveno jinak, řízení o předběžné vazbě (příslušnost orgánů činných v trestním řízení, podávání návrhů apod.) se řídí výhradně právním řádem České republiky, tj. ustanoveními hlavy dvacáté čtvrté trestního řádu (čl. 23 Úmluvy).

Soud: Krajský soud v Ostravě

Datum rozhodnutí: 04.09.1997

Spisová značka: 3 Nt 364/97

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vydání do ciziny

Předpisy: 141/1961 Sb. § 381
§ 382 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Ostravě rozhodl, že vydání obviněného do Spolkové republiky Německo k trestnímu stíhání je přípustné.

Z odůvodnění:

Krajské státní zastupitelství v Ostravě podalo Krajskému soudu v Ostravě návrh na rozhodnutí o přípustnosti vydání I. K., státního občana Slovenské republiky, k trestnímu stíhání do SRN pro trestné činy obchodování se ženami, kuplířství a napomáhání k prostituci podle § 181 odst. 1 č. 3, § 181a odst. 1 č. 1 a 2, § 180a trestního zákona SRN a pašování cizinců podle § 92 odst. 1 č. 1 a odst. 2 cizineckého zákona SRN.

Těchto trestných činů se měl I. K. dopustit tím, že v roce 1996 ve Slovenské republice předstíral slovenské státní příslušnici Z. G., že prostitutci se nejlépe dá vydělat v Německu, a tímto způsobem ji přiměl ke společnému odjezdu do Spolkové republiky Německo, přičemž již od počátku zamýšlel převážnou část výtěžku, který by dotyčná dostala za poskytování sexuálních služeb, si ponechávat pro sebe. Za spoluúčasti A. N., řeckého státního příslušníka, ji umístil ve veřejném domě v H. Provozovatelé tohoto veřejného domu mu za Z. G. zaplatili 1000 DM, které si ona musela v tomto zařízení odpracovat, než jí byly vyplaceny nějaké peníze. Z. G. provozovala prostituci přibližně tři týdny. Provoz v tomto veřejném domě byl organizován způsobem, o němž I. K. věděl a s nímž souhlasil. Dále, po návratu Z. G. do Slovenské republiky, odvezl opětovně Z. G. i s její matkou J. K., také slovenskou státní příslušnicí, do stejného veřejného domu, kde obě provozovaly prostituci, a na základě úmluvy mezi I. K. a provozovatelem veřejného domu jim nebyly vypláceny jejich peníze, přičemž tyto dvě ženy, vzhledem k jejich neoprávněnému pobytu na území Spolkové republiky Německo (neměly pracovní povolení ani povolení k pobytu) a v důsledku vzájemné spolupráce mezi I. K. a provozovatelem veřejného domu, neměly žádnou možnost provozování prostituce zanechat.

Krajské státní zastupitelství provedlo ve věci předběžné šetření, kterým bylo zjištěno, že I. K. byl dne 11. 6. 1997 zadržen orgány Policie ČR v M. a usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 1997 sp. zn. 3 Nt 364/97 byl vzat do vydávací vazby.

Příslušnými orgány SRN byly dne 24. 6. 1997 zaslány extradiční materiály, z nichž vyplývá, že SRN žádá o vydání občana Slovenské republiky I. K. k trestnímu stíhání pro trestné činy obchodování se ženami, kuplířství a napomáhání k prostituci ve smyslu výše citovaných ustanovení trestního zákona SRN a cizineckého zákona SRN, přičemž k této žádosti byly připojeny všechny příslušné dokumenty.

Krajský soud konstatoval, že byly splněny všechny podmínky uvedené v Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. 12. 1957, uveřejněné pod č. 549/1992 Sb., ve znění druhého dodatkového protokolu, jehož členy jsou Česká republika i Spolková republika Německo, uveřejněného pod č. 30/1997 Sb. (dále jen Úmluva). Provedeným předběžným šetřením totiž bylo zjištěno, že obviněný I. K. není občanem České republiky, nebylo mu uděleno právo azylu, nemá postavení uprchlíka a ani o ně nepožádal. Je žádáno o vydání pro činy trestné podle práva obou států (§ 246 odst. 1, odst. 2 písm. c/, § 204 odst. 1 tr. zák. České republiky), pro které je vydání přípustné ve smyslu Úmluvy, přičemž trestní stíhání není promlčeno podle právního řádu dožadované ani dožadující strany. I. K. nebyl pro trestné činy, pro které se vydání žádá, v České republice pravomocně odsouzen ani v řízení o těchto činech zproštěn obžaloby nebo takové řízení nebylo zastaveno.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti dospěl Krajský soud v Ostravě k závěru, že vydání I. K. k trestnímu stíhání do SRN nebrání žádné právní překážky, a proto ve smyslu § 380 odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že vydání I. K. k trestnímu stíhání do SRN pro trestné činy uvedené ve výroku, je přípustné.

Krajský soud považuje za nutné k věci ještě uvést, že obhájkyň I. K. podáním dne 21. 7. 1997 adresovaným Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě v průběhu předběžného šetření zpochybňovala oprávněnost vydávací vazby, přičemž argumentovala tím, že v jeho věci již uplynula lhůta čtyřiceti dnů, která je stanovena pro trvání předběžné vazby v čl. 16 odst. 4 Úmluvy.

Poukazuje na to, že I. K. byl zadržen dne 11. 6. 1997 a téhož dne vzat do vydávací vazby, přičemž 40 dnů trvání předběžné vazby uplynulo dne 20. 7. 1997 a podle závěrů obhájkyň ani do té doby nebyla příslušnými orgány SRN doručena příslušným orgánům ČR žádost o vydání I. K.

Úmluva výslovně upravuje pouze institut tzv. předběžné vazby. V čl. 16 odst. 1 je uvedeno, že příslušné orgány dožadující strany mohou v naléhavých případech žádat, aby hledaná osoba byla vzata do předběžné vazby. Příslušné orgány dožadované strany rozhodnou o léto věci podle svého

právního řádu. Z dalších ustanovení Úmluvy pak vyplývá, že předběžná vazba je vazba osoby, o jejíž vydání jde, v období, kdy dožádané straně nebyla ještě doručena žádost o vydání a příslušné doklady. Její trvání je omezeno čl. 16 odst. 4, ve kterém se zejména uvádí, že v žádném případě nesmí být delší než 40 dnů ode dne vzetí do vazby. Podle čl. 16 odst. 5 propuštění nevyklučuje nové vzetí do vazby a vydání, pokud žádost o vydání dojde následně.

Právní řád České republiky v ustanovení § 381 odst. 1 tr. ř. připouští vzetí osoby, o jejíž vydání jde, do vydávací vazby, jestliže je to nutné k zamezení jejího útěku. Může tak učinit předseda senátu krajského soudu na návrh státního zástupce provádějícího předběžné šetření. Vzhledem k tomu, že předběžné šetření podle § 379 odst. 1 tr. ř. může státní zástupce provádět jak na základě doručené žádosti cizího státu o vydání, tak na základě skutečnosti, že se dozvěděl o trestném činu, pro který by mohl cizí stát žádat o vydání, je zřejmé, že ustanovení § 381 tr. ř. připouští vzetí osoby, o jejíž vydání jde, i za situace, kdy České republice nebyla ještě doručena žádost cizího státu o vydání. V tomto směru pojem vydávací vazba podle právního řádu České republiky zahrnuje i omezení svobody vydávané osoby, pro které Úmluva používá pojem předběžná vazba.

Uvedené ustanovení trestního řádu České republiky je však ustanovením subsidiárním, které se použije jen tehdy, když mezinárodní smlouva nestanoví něco jiného (srov. § 375 tr. ř.). Je nutno tedy mít za to, že ve věcech řízení o vydání do ciziny, kdy jde o vydání na základě Úmluvy, je na období vazby před tím, než je České republice doručena žádost o vydání a příslušné doklady, nutno vztahovat pravidla uvedená v Úmluvě, jež se týkají předběžné vazby. Jelikož však další vydávací vazba, tzn. vazba v době po podání žádosti o vydání do vlastního vydání žádané osoby, není v

Úmluvě výslovně upravena (Úmluva ji však předpokládá, srov. např. již citovaný čl. 16 odst. 5), užijí se na ni v těchto věcech zvláštní ustanovení hlavy dvacáté čtvrté trestního řádu České republiky.

Popsaný složený právní režim ve věcech, kdy jde o vydání do ciziny podle Úmluvy, především znamená, že vydávací vazba před tím, než jsou České republice doručeny žádost o vydání a příslušné doklady podle čl. 12 Úmluvy, nesmí trvat déle než čtyřicet dnů ode dne vzetí do vazby. Trvání vydávací vazby po podání žádosti o vydání není časově nijak omezeno a po rozhodnutí krajského soudu, že je vydání přípustné, jde o vazbu obligatorní (§ 381 odst. 2 tr. ř.). Důvodem, pro který je možno vzít osobu, o jejíž vydání jde, do předběžné vazby, je stejně jako u vydávací vazby po doručení žádosti o vydání nezbytnost tohoto opatření pro zamezení jejího útěku ve smyslu § 381 odst. 1 tr. ř. Již jednou citovaný čl. 16 odst. 1 Úmluvy totiž stanoví, že o uvalení předběžné vazby rozhodnou orgány dožádané strany podle svého právního řádu.

V této souvislosti je nutno zopakovat, že žádost orgánů SRN o vydání I. K. k trestnímu stíhání byla orgánům České republiky doručena již dne 24. 6. 1997. Lhůta čtyřiceti dnů pro předběžnou vazbu ve smyslu čl. 16 odst. 4 Úmluvy tedy nebyla překročena.

Jen pro úplnost je potřeba závěrem dodat, že rozhodnutí o vydávací vazbě není rozhodnutím o vazbě ve smyslu § 74 odst. 1 tr. ř., a tudíž proti takovému rozhodnutí není ani přípustná stížnost (§ 141 odst. 2 tr. ř.).